

Terwijl de koets verder reed, keek ik over mijn schouder uit het achterraampje, alsof er iemand achter me aan zou kunnen komen. Ik zei tegen mezelf dat dat een belachelijk idee was; niemand uit Coroa zou me nog volgen. Niet meer.

Silas, mijn man, was dood, net als mijn ouders. Ik had nog een paar vriendinnen aan het hof, maar die waren veel trouwer aan koning Jameson, vooral nu ik hem op de avond dat hij me ten huwelijk wilde vragen de bons had gegeven. Wat Jameson zelf betrof... Hij leek me in elk geval te hebben vergeven dat ik ervandoor was gegaan met een gewone burgerman – en dan nog wel een buitenlandse burgerman. Toch had Delia Grace mijn plaats ingenomen aan de zijde van de koning, en ik wilde hem niet terug.

Meer dierbaren had ik niet. De enige anderen om wie ik gaf, zaten bij me in de koets. En toch keek ik achterom.

‘Ik heb het grootste deel van mijn volwassen leven precies hetzelfde gedaan,’ zei mijn schoonmoeder, Lady Eastoffe, en ze legde een hand op mijn schoot. Op het bankje tegenover ons zat mijn schoonzus, Scarlet, te knikkebollen. Zelfs in haar slaap straalde ze met haar houding uit dat ze klaar was om in een fractie van een seconde wakker te worden, een houding die ze al had sinds de aanval.

Buiten, net aan de andere kant van het zijraam, hield Etan op zijn paard trots en irritant de wacht. Hij tuurde in de ijle mist, en ik zag

aan de manier waarop zijn hoofd draaide dat hij zijn oren spitste op tekenen van gevaar.

‘Hopelijk kunnen we na deze reis allemaal stoppen met achteromkijken,’ zei ik.

Lady Eastoffe – nee, ze was nu mijn moeder – knikte en keek ernstig naar Scarlet. ‘Zodra we bij de Northcotts zijn aangekomen, vinden we hopelijk een manier om koning Quinten aan te pakken. Daarna wordt alles weer rustig... hoe dan ook.’

Ik slikte en bedacht hoe onherroepelijk die woorden waren. Op een dag zouden we het paleis van koning Quinten als overwinnaars verlaten, of er nooit meer uit komen.

Ik keek mijn nieuwe moeder onderzoekend aan en vond het nog steeds schokkend dat ze bereid was geweest een huwelijk aan te gaan dat haar zo nauw met zo’n kwaadaardige koning verbond. Maar goed, ik had onbewust hetzelfde gedaan.

De Eastoffes waren afstammelingen van Jedreck de Grote, de eerste in een lange lijn van koningen op de troon van Isolte. De huidige heerser van Isolte, koning Quinten, stamde af van de eerste zoon van Jedreck, maar niet van zijn eerste kind. De Eastoffes stamden af van Jedrecks derde zoon. Alleen die goeie ouwe Etan – een Northcott – kon er prat op gaan dat hij een afstammeling was van Jedrecks eerstgeboren kind, een dochter die was overslagen ten gunste van een jongen.

Wat de geschiedenis ook was, Quinten zag alle Eastoffes en Northcotts als bedreigingen voor zijn heerschappij, die snel ten einde zou komen als de gezondheid van zijn zoon niet snel verbeterde.

Ik begreep het niet.

Ik begreep niet waarom hij van plan leek mannen van koninklijke bloede te verdrijven – nee, te vermóorden. Prins Hadrian was niet bepaald de sterkste persoonlijkheid, en wanneer koning Quinten overleed, zoals alle stervelingen uiteindelijk doen, moest iemand de troon bestijgen. Ik vond het gewoon niet logisch dat hij iedereen doodde die er legitiem aanspraak op maakte.

Inclusief Silas.

Maar goed, hier waren we dan, vastbesloten ervoor te zorgen dat degenen die we hadden verloren niet vergeefs waren gestorven, ook al waren we ons er pijnlijk van bewust dat ons voornemen weinig kans van slagen had.

‘Wie is daar?’ hoorden we iemand boven het geknars van de wielen uit blaffen. Meteen kwam de koets tot stilstand. Scarlet schoot overeind, en uit haar rokken trok ze een klein mes waarvan ik niet wist dat ze het bij zich droeg.

‘Soldaten,’ mompelde Etan. ‘Isoltische.’ Toen riep hij luider: ‘Goedemiddag. Ik ben Etan Northcott, een soldaat in Zijne Majesteits...’

‘Northcott? Ben jij het?’

Ik zag dat Etans gezicht verzachtte en dat hij zijn ogen tot spleetjes kneep. Hij was ineens veel meer op zijn gemak.

‘Colvin?’ riep hij terug. Er kwam geen reactie, dus ik nam aan dat dat ‘ja’ betekende. ‘Ik begeleid mijn familie vanuit Coroa terug naar huis. Je zult inmiddels wel hebben gehoord over mijn oom. Ik breng zijn weduwe en dochters naar huis.’

Er viel een stilte, wat wees op de verwarring die het nieuws zaaide.

‘Weduwe?’ zei de soldaat. ‘Je gaat ons toch niet vertellen dat Lord Eastoffe dood is?’

Etans paard bokte onder hem, maar hij kreeg hem snel weer in bedwang. ‘Jawel. En zijn zoons ook. Mijn vader heeft me opgedragen de rest van de familie in veiligheid te brengen.’

Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Onze deelneming met je familie. We zullen jullie doorlaten, maar dan moeten we wel eerst een veiligheidscontrole doen. Dat is protocol.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Etan instemmend. ‘Ik begrijp het.’

De soldaat kwam dichterbij om onze koets te inspecteren, terwijl een andere eromheen liep en eronder keek. Aan de stem van de soldaat die de koets in keek herkende ik degene die met Etan had gepraat. ‘Lady Eastoffe,’ zei hij, en hij neeg zijn hoofd naar Moeder. ‘Gecondoleerd met uw verlies.’

‘Bedankt voor je bezorgdheid. En vanwege het feit dat je het land dient,’ zei ze.

‘Dames, u hebt geluk dat u het beste regiment van Isolte bent tegengekomen,’ zei hij, en hij zette een hoge borst op. ‘Op deze weg krioelt het gewoonlijk van de Coroaanen. Nog geen twee weken geleden hebben ze een grensdorp in brand gestoken. Als ze u waren tegengekomen, weet ik niet wat er gebeurd zou zijn.’

Ik slikte, keek omlaag en sloeg mijn ogen weer op naar de soldaat. In een oogwenk legde hij het verband tussen een extra dame in de familie Eastoffe en de richting waaruit we kwamen. Met half dichtgeknepen ogen keek hij eerst naar mij en daarna ter bevestiging naar Etan.

‘De weduwe van mijn neef Silas,’ legde die uit.

De soldaat schudde zijn hoofd. ‘Ik kan niet geloven dat Silas er niet meer is... of dat hij is getrouwd,’ voegde hij eraan toe, en hij keek weer naar mij. In stilte leek hij zijn gedachten te corrigeren: dat hij niet kon geloven dat Silas met een Coroaanse was getrouwd.

Hij was zeker niet de enige.

Zijn blik veranderde van licht kritisch naar geamuseerd. ‘Ik kan het je niet kwalijk nemen dat je daar weg wilt,’ zei hij tegen me, terwijl hij met zijn kin naar de weg achter ons gebaarde. ‘Niet dat ik precies bijhoud wat er in Coroa gebeurt, maar ik weet wel dat jullie koning nagenoeg gek is geworden.’

‘O ja?’ vroeg Etan. ‘Is hij dan ooit niét gek geweest?’

De soldaat lachte. ‘Mee eens. Blijkbaar heeft een of ander grietje hem afgewezen, en sindsdien is hij nogal labiel. Het gerucht gaat dat hij zijn favoriete boot met een bijl heeft bewerkt, gewoon op de rivier, waar andere mensen bij waren. Bovendien heb ik gehoord dat hij nu iemand anders heeft, maar dat hij haar allesbehalve trouw is. En hij zou een paar weken geleden zijn kasteel in brand hebben gestoken.’

‘Ik ben er geweest,’ zei Etan mat. ‘Van een brand zou het alleen maar opknappen.’

Het kostte me enorm veel moeite mijn mond te houden. Zelfs op

zijn slechtste dagen zou Jameson kasteel Keresken, toch het toppunt van Coroaans vakmanschap, niet willen vernietigen.

Wat ik wel pijnlijk zou vinden, als het waar was, was dat Jameson achter Delia Graces rug om iets met andere meiden had. Ik vond het een vreselijk idee dat ze dacht dat ze had gekregen wat ze wilde, maar dat ze bedrogen werd.

De soldaat bulderde van de lach om Etans gevatte opmerking en werd toen serieus. ‘Omdat hij zo onvoorspelbaar is, is men bang voor een onverwachte invasie. Daarom moeten we de koetsen controleren, zelfs van mensen die we vertrouwen. Gekke koning Jameson lijkt momenteel tot alles in staat.’

Ik voelde het bloed naar mijn wangen stijgen. Niets van dit alles was natuurlijk waar. Jameson was niet gek of van plan een invasie of iets dergelijks uit te voeren... maar de argwanende uitdrukking op het gezicht van de soldaat zei me dat ik mijn mening beter voor me kon houden.

Moeder legde een troostende hand op mijn knie en zei door het raam tegen de wacht: ‘Dat begrijpen we heel goed, en we danken je nogmaals voor je grondigheid. Ik zal voor jullie bidden zodra we veilig thuis zijn.’

‘Alles in orde,’ riep de andere soldaat van de andere kant van de koets.

‘Natuurlijk,’ zei de soldaat naast ons raam luid. ‘Dit zijn de Eastoffes, stommeling.’ Hij schudde zijn hoofd en liep toen achteruit. ‘Verplaats de barricades!’ riep hij naar de anderen. ‘Laat ze door. Hou je haaks daarbuiten, Northcott.’

Etan knikte naar hem en hield zijn gedachten voor deze ene keer voor zich.

Bij de grens aangekomen zag ik tientallen mannen buiten het raam staan. Sommigen salueerden om hun respect te tonen, maar anderen gaapten ons onbeschaamd aan. Ik was bang dat een van hen de link zou leggen tussen mij en het meisje dat haar koning naar verluidt tot waanzin had gedreven, dat ze zouden eisen dat ik uit de koets stapte en naar hem terugging.

Niemand herkende me.

Ik was deze reis vrijwillig aangegaan. Sterker nog, ik had erop gestaan hem te maken. Maar door dat ene incident was ik me ervan bewust dat ik niet zomaar een grens overstak; ik stapte een andere wereld in.

‘De rest van de reis naar het landhuis verloopt vast soepel,’ zei Etan toen we de menigte eenmaal voorbij waren.

Scarlet stopte het mes dat ze onder haar kleine handen op haar schoot verborgen had gehouden weer in de plooien van haar rokken. Ik schudde mijn hoofd. Wat had ze ermee willen doen? Moeder stak een arm naar me uit en sloeg die om me heen. ‘Eén hindernis achter de rug, nog ontelbaar veel meer te slechten,’ grapte ze.

Ik lachte als een boer met kiespijn.

2

Het kostte ons het grootste deel van de dag om het landhuis van de Northcotts te bereiken, en dan reden we ook nog eens veel sneller dan voorheen. Ik wist dat we in de buurt kwamen toen Scarlet aandacht begon te besteden aan dingen buiten de koets en bijna glimlachte, alsof het gebied fijne herinneringen bij haar opriep.

Het klimaat en het terrein veranderden snel, alsof daar ongezien een startschot voor was gegeven. Er waren veel glooiende velden, en de wind liet het hoge gras voor ons dansen. We passeerden verschillende rijen windmolens die gebruikmaakten van de oneindige krachtbron die over de wegen en de koets in waaide. En dan waren er nog interessante bosjes, met bomen die op een kluitje stonden, alsof ze op één plek samenkwamen om elkaar warm te houden.

Uiteindelijk maakte de koetsier een bocht en stuurde hij de paarden tussen twee rijen hoge bomen door naar een oprijlaan die naar een landhuis leidde. Zonnestrallen vielen tussen de takken door, waardoor zelfs de gewoonste voorwerpen sprankelden. Het feit dat de stenen langs de oprijlaan rond waren afgesleten en de klimop helemaal tot boven aan de zijmuren van het huis groeide, vertelde me wat ik al wist: dat deze familie hier al eeuwen woonde.

Moeder was het grootste deel van de rit in gedachten verzonken geweest, maar nu verscheen er eindelijk een zweem van een glimlach om haar lippen. Bij het naderen van het huis stak ze heel onda-

mesachtig haar hoofd uit het zijraam en zwaaide ze met een fris enthousiasme.

‘Jovana!’ riep ze, en zodra de koets tot stilstand was gekomen sprong ze eruit.

‘O, Whitley, ik maakte me zo’n zorgen! Hoe was de reis? Waren de wegen slecht? Scarlet! Ik ben zo blij je te zien,’ zei Jovana enthousiast bij de aanblik van haar nichtje. Ze wachtte niet op antwoorden op haar vragen.

‘We hebben een onverwachte gast,’ informeerde Etan zijn ouders, op een toon die zijn voortdurende afkeuring uitdrukte.

Omdat hij was opgevoed als heer stak hij me toch een hand toe om me uit de koets te helpen. En omdat ik was opgevoed als dame nam ik het aanbod aan.

‘Lady Hollis?’ vroeg Lord Northcott verrast.

‘O, Lady Hollis! Jij arm ding!’ Lady Northcott haastte zich om me te omhelzen. ‘Niet te geloven dat je helemaal hiernaartoe bent gekomen. Kon je nergens anders heen?’

‘Ze heeft nu haar eigen landgoed,’ vertelde Etan. ‘Een heel comfortabel landhuis. Ik heb het zelf gezien.’

‘Maar er woont geen familie,’ voegde ik er rustig aan toe. ‘Ik wilde bij mijn familie zijn.’

‘Wat dapper,’ zei Lady Northcott, en ze streek over mijn wang. ‘Natuurlijk ben je altijd welkom op Pearfield. Goed, wat jij nu nodig hebt is wat rust. Je bent hier van harte welkom – en veilig.’

Etan rolde met zijn ogen en drukte daarmee de waarheid uit: we waren nergens echt veilig.

Lord Northcott liep op ons af en pakte Scarlet bij de hand. ‘We hebben de kamer met uitzicht op het bos voor je klaargemaakt. En Lady Hollis, jij...’

‘Zeg maar Hollis. Alsjeblieft.’

Hij glimlachte. ‘Prima. We laten schoon linnengoed naar de kamer aan de overkant van de gang brengen. Wat een heerlijke verrassing.’

Etan snoof.

Zijn moeder gaf hem een por met haar elleboog.

Ik liet het allemaal maar over me heen komen.

‘Kom, dan brengen we jullie naar jullie kamers,’ drong Lady Northcott aan. ‘Het was vast een lange reis.’

We werden de trap op geleid naar een vleugel van het huis met vier kamers, twee aan weerszijden van de gang. Moeder werd naar een andere vleugel gebracht, vermoedelijk om wat rust te hebben, terwijl Scarlet en ik bij Etan bleven, wat hem overduidelijk weer frustreerde. Ik verbleef niet alleen onder zijn dak, maar ook nog eens in de kamer naast de zijne. Hij staarde me boos aan, voordat hij naar binnen liep en zijn deur met zo’n klap dichttrok dat ik het in mijn botten voelde.

Mijn kamer keek uit over de voorkant van het landgoed en liet de uitgestrekte vlakten zien die gasten welkom heetten in het huis van de Northcotts. Het viel niet te ontkennen dat het een indrukwekkend statement was. Als ik hier niet zo duidelijk een vreemde eend in de bijt was, zou het me bijna aan thuis doen denken.

Ik keek achterom naar Scarlets kamer en zag dat zij uitzicht had op het achterste gedeelte van het landgoed. Wat ik het interessantst vond, was de dichte rij bomen aan één kant van het terrein, met een onmiskenbare opening waar een uitgesleten pad vanuit het bos naar de achterkant van het huis voerde.

Ik liet de deur van mijn kamer open, zodat ik naar Scarlet aan de overkant van de gang kon luisteren. Haar deur stond ook open, en ik hoorde hoe ze haar spullen weglegde en meubels verplaatste.

Scarlet had haar eigen geluiden. Ik kende haar voetstappen en ademhaling zoals ik die van niemand anders kende. Hoewel ik Delia Graces vastberaden tred misschien uit duizenden kon herkennen, was dat niets vergeleken met hoe ik Scarlet nu kende. Misschien kwam het doordat we een paar weken samen in één bed hadden geslapen. Ze was een soort thuis voor me, een veilige plek. Als ik niet zeker had geweten dat ze nu wat ruimte voor zichzelf nodig had, had ik haar gevraagd of ik bij haar mocht blijven.

Lady Northcott verscheen in de deuropening van mijn kamer

met een stapel jurken in haar hand. ‘Ik hoop dat ik je niet stoort,’ zei ze, terwijl ze de jurken omhooghield. ‘Ik zag dat je niet veel kleren hebt meebracht en dacht dat we misschien wat van deze konden vermaken. Uiteindelijk zullen we aan het hof moeten verschijnen, ben ik bang, en ik dacht dat je je misschien meer op je gemak zou voelen als je... Niet dat er iets mis is met jouw kleren, hoor! Het is gewoon... O, jeetje.’

Ik liep naar haar toe en legde een hand op haar schouder. ‘Dat is erg attent. Dank u wel. Ik ben toevallig handig met naald en draad, en het zal me goeddoen iets te hebben om me op te concentreren.’

Ze slaakte een zucht waaruit een leven vol verdriet sprak. ‘Door de jaren heen hebben we zo veel mensen verloren, en ik weet nog steeds niet wat ik moet zeggen tegen degenen die zijn achtergebleven.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik heb nog nooit zoiets als dit meegeemaakt. Wordt het makkelijk?’

Ze perste haar lippen op elkaar in strak, triest glimlachje. ‘Ik wou dat ik “ja” kon zeggen.’ Snel verschikte ze de jurken zodat die niet uit haar hand vielen. ‘Er is goed licht in de salon. Wil je met me meekomen?’

Ik knikte.

‘Prima. Dan ga ik Scarlet en Etan ook even halen. Het is te lang geleden dat we allemaal samen in één kamer waren.’

Geïrriteerd liep ik achter haar aan de gang in.

De sfeer in de kamer was onmiskenbaar gespannen. Etan sloop rond en wierp dreigende blikken op de deur, alsof hij wachtte op een geschikt moment om de benen te nemen. Ook Scarlet was duidelijk de seconden aan het aftellen tot ze kon ontsnappen. Moeder zat op gedempte toon met Lord Northcott te praten en plannen te smeden die ze nog niet helemaal bereid waren te delen.

‘Die twee zijn altijd aan plannen aan het smeden,’ zei Lady Northcott, die me zag kijken.

‘O ja? Waar maken ze dan plannen voor?’ Ik bleef tussen haar en

hen heen en weer kijken. Ze had er moeite mee een draad door het oog van de naald te krijgen, en ik zag hoe ze heel schattig haar tong een beetje uitstak terwijl ze zich concentreerde. ‘Kom maar,’ bood ik aan. ‘Ik doe de draad wel door de naald, dan kunt u spelden.’

Ik keek op en zag Etan achter haar lopen, terwijl hij ons kwaad aankeek. Mijn handen waren niet zo vast wanneer hij zo naar me keek. Zijn blik viel op de ring aan mijn rechterhand, die Moeder me had gegeven. Hij was van Jedreck geweest, en de familie Eastoffe had hem door de generaties heen doorgegeven.

Hij vond niet dat ik hem mocht hebben, en ikzelf ook niet. Maar ik droeg hem met liefde. Het krijgen van die ring had haar en mij het leven gered.

‘Dank je, lieve meid. O, ze werken als altijd aan hetzelfde. Ze...’

‘Moeder...’ Etan keek aarzelend tussen haar en mij heen en weer. ‘Weet je zeker dat je het haar wel moet vertellen?’

Ze zuchtte. ‘Lieverd, ze zit er nu middenin. Ik denk niet dat we het voor haar kunnen geheimhouden.’

Ontevreden rechtte hij zijn rug, en hij bleef als een gier door de kamer cirkelen.

‘Al sinds het begin van Quintens bewind is er iets mis met hem, hoewel de aanvallen op Isoltiërs die zich tegen hem durven te verzetten pas de laatste tien jaar zijn begonnen. Hij zou geen koning moeten zijn, en onze familie is op zoek naar de juiste manier om hem van de troon te stoten.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes, terwijl ik de draad straktrok. ‘Als een koning echt vreselijk is, komt er dan gewoonlijk geen opstand? Worden de mensen dan niet gewoon boos en nemen ze het kasteel in?’

Ze zuchtte. ‘Dat zou je denken. Maar als Coroaanse begrijp je het vast wanneer ik zeg dat Isolte een land van wetten is. Vanwege Quintens aard geloven we dat hij achter alle vreselijke dingen zit die ooit zijn gebeurd in Isolte, en hij heeft in elk geval nooit iets gedaan om dat idee te weerleggen. Maar wat als we het mis hebben? Wat nou als een enkele vigilante erachter zit? Of Hadrian, die geen mid-